

Gert Petersen (SF):

Jeg må indrømme, at det er en ret ry-
stende oplevelse, man bliver udsat for på
dette sene tidspunkt. Nu ser vi Danmarks
såkaldt næststørste arbejderparti vise sit
sande ansigt, og jeg kunne godt have lyst til
at citere den fungerende indenrigsminister,
økonomiministeren, fra i formiddags, hvor
han sagde, at dette skal også siges fra alle
talerstole landet over, at her har vi altså
fremskridtspartiet, fra hvis talere vi tidli-
gere i dag har hørt rørende beretninger om, i
hvor høj grad fremskridtspartiet var på
arbejdernes side. Vi hørte hr. Bay, vi hørte
andre fortælle om, at fremskridtspartiet var
arbejdernes sande parti.

Det, som man nu lægger op til fra frem-
skridtspartiets side, er at sætte politi ind
mod arbejderne. Det er i en nøddeskal, hvad
det drejer sig om. Fremskridtspartiet kan
med en sådan politik kaste Danmark ud i
meget, meget alvorlige uroligheder. Og jeg
tror, man ved det i fremskridtspartiet. Jeg
tror, hr. Glistrup ved det, og jeg tror egent-
lig, at det nok er dér, hr. Glistrup vil hen.
Jo mere kaos, jo bedre for hr. Glistrup, jo
bedre for fremskridtspartiet. Det er den ene
ting.

Den anden ting er, at hvis der skulle sæt-
tes magtmidler ind, ja, så ville man jo i al-
mindelighed sætte magtmidlerne ind mod
den part, som optræder urimeligt. Er det
buschaufførerne, som må arbejde til under-
betaling i forhold til deres kolleger inden for
det samme trafikskelskab, der optræder uri-
meligt? Nej, det er et rimeligt krav, de stil-
ler op, og som de slås for. Urimeligheden
ligger i Dansk Arbejdsgiverforening, som
fastholder, at man ikke under nogen om-
stændigheder vil give en øre til buschauffø-
rerne; det er dér, urimeligheden ligger. Men
det er ganske karakteristisk, at det, hr. Gli-
strup taler om, er, at der er 400 mennesker,
som lægger hindringer i vejen for trafik-
ken, og det er ikke 400 arbejdsgivere eller
400 ledere i Dansk Arbejdsgiverforening, hr.
Glistrup tænker på, det er 400 buschauffø-
rer, som går til en betaling, der mildest talt
ligger langt fra det årsforbrug, som hr. Gli-
strup og andre ledere i fremskridtspartiet af
den ene eller den anden grund kan tillade
sig. Det er de 400, som hr. Glistrup hænger
ud, og som han vil mobilisere statens magt-
midler imod. Men Dansk Arbejdsgiverfore-

ning, nej, den nævner hr. Glistrup ikke, det
er ikke dér, han vil rette sin opmærksomhed
hen.

Jeg synes nok, at fremskridtspartiet nu
endeligt og definitivt har afsløret sig som
det, det er, et arbejderfjendsk parti, et parti
på Dansk Arbejdsgiverforenings side, en
trofast støtte for Dansk Arbejdsgiverfore-
ning, et parti, som vil sætte politi ind mod
arbejderne, som lægger hele ansvaret i en
konflikt over på arbejdersiden.

(Kort bemærkning).

Knud Jespersen (DKP):

Det skal være overordentlig kort: jeg tro-
ede faktisk, jeg var blevet afvist med denne
korte bemærkning. Jeg vil bare gerne spørge
endnu en gang, om hr. Glistrup vil uddybe,
hvad det er, han lægger i ordene: de skal
ikke have en disse, det skal ikke koste no-
get, men statsministeren skal sørge for at
få dem i gang med arbejdet senest mandag
morgen. Jeg tror, at hvis hr. Glistrup læser
det svar, han gav mig, vil der være mange,
der vil overveje, hvad der i grunden gemmer
sig bag dette svar.

Erhard Jakobsen (CD):

I den diskussion, som hr. Knud Jespersen
fik hr. Glistrup ind i, kom vi til at berøre
noget, som jeg tror vi kommer til at beskæf-
tige os med flere gange. Jeg vil gerne her —
så kan det virke aldrig så kættersk — fast-
slå, at jeg er da ganske enig med hr. Gli-
strup i, at hvis der er folk, der sætter sig ud
over lovlighed, ja, så er det bl. a. for deres
skyld, vi har et politi her i landet, og dér
kan skam et fagforeningsmedlemskort lige
så lidt som et folketingsmandat beskytte
imod, at politiet sættes ind. Det er de ulov-
lige strejkers ophavsmænds egen skyld, hvis
man tvinger dette folketing til at iværk-
sætte skrappe midler over for folk, der ikke
etablerer konflikt, for det er ikke det, de
gør; det er klart, at hvis arbejderne slås på
den måde, som arbejderbevægelsen altid har
måttet slås for sine rettigheder, så ønsker
dette folketing ikke at blande sig i den sag;
dér indgår politiet ikke. Men hvis nogle af
dem begynder at hindre nogen, der ikke
ønsker at strejke i den forbindelse, nogen,
der med deres forbund lovligt går imod at
strejke, nogen, hvis faglige ledere udtaler sig
imod strejken, i at arbejde, og hvis man